

This is a digital copy of a book that was preserved for generations on library shelves before it was carefully scanned by Google as part of a project to make the world's books discoverable online.

It has survived long enough for the copyright to expire and the book to enter the public domain. A public domain book is one that was never subject to copyright or whose legal copyright term has expired. Whether a book is in the public domain may vary country to country. Public domain books are our gateways to the past, representing a wealth of history, culture and knowledge that's often difficult to discover.

Marks, notations and other marginalia present in the original volume will appear in this file - a reminder of this book's long journey from the publisher to a library and finally to you.

Usage guidelines

Google is proud to partner with libraries to digitize public domain materials and make them widely accessible. Public domain books belong to the public and we are merely their custodians. Nevertheless, this work is expensive, so in order to keep providing this resource, we have taken steps to prevent abuse by commercial parties, including placing technical restrictions on automated querying.

We also ask that you:

- + *Make non-commercial use of the files* We designed Google Book Search for use by individuals, and we request that you use these files for personal, non-commercial purposes.
- + *Refrain from automated querying* Do not send automated queries of any sort to Google's system: If you are conducting research on machine translation, optical character recognition or other areas where access to a large amount of text is helpful, please contact us. We encourage the use of public domain materials for these purposes and may be able to help.
- + *Maintain attribution* The Google "watermark" you see on each file is essential for informing people about this project and helping them find additional materials through Google Book Search. Please do not remove it.
- + *Keep it legal* Whatever your use, remember that you are responsible for ensuring that what you are doing is legal. Do not assume that just because we believe a book is in the public domain for users in the United States, that the work is also in the public domain for users in other countries. Whether a book is still in copyright varies from country to country, and we can't offer guidance on whether any specific use of any specific book is allowed. Please do not assume that a book's appearance in Google Book Search means it can be used in any manner anywhere in the world. Copyright infringement liability can be quite severe.

About Google Book Search

Google's mission is to organize the world's information and to make it universally accessible and useful. Google Book Search helps readers discover the world's books while helping authors and publishers reach new audiences. You can search through the full text of this book on the web at <http://books.google.com/>

U I T Z I C H T

V A N

N E B O.

* Uropa daverd door het donderend gefchut,
 De licht door veldkleroenen,
 De sterkfte vesting valt gelyk een herdershut,
 En 't moordziek zwaard is door geen bloedzee te verzoenen;
 Des landmans thuisgezin
 Ziet weenende zyn hoop door 's vyands hoof bederven,
 De veepest dringt verwoed de volle stallen in,
 En doet het runderdier, al steenend, raadloos sterven,

A 2

Myn

* *Inleiding.*

4 . . . U I T Z I C H T

Myn vaderland valt in het uiterste gevaar ;

Gods wraakuur schynt geboren ;

's Lands zuilen schudden, en 't afgodisch misaltaar

Dreigt intedringen in de Godgewyde Chooren ;

De Godsvrucht zugt alom,

Gedrukt, en stout getrapt van snoode huichelaaren,

Bethinnaars van 't aloud eengodig Heidendom,

Of blinde handelaars van Gods Orakelblâren ;

De dood heeft uit myn' arm myn oudste telg gerooft,

De wellust van myn oogen ;

Nu hangt my d'eene wolk, dan d'andre, boven't hoofd,

En gunt my nauwlyks tyd myn wangen af te droogen :

Waar vinde ik geen verdriet ?

Waar pynigen myn oor geen ziels of lichaams klagten ?

Myn God ! by U alleen vinde ik de droefheid niet,

Uw woord alleen geeft stof tot vrolyker gedagten :

Dat voerd my in een beemd van duizend zaligheên ;

Daar rieke ik Edens geuren,

Dat

Dat woord doet dikwerf uit de smarten hier beneên
 My 't hoofd kloekmoedig door het dak der starren beuren.

't Is nu dan regt de tyd

Op wicken van 't geloof den hemel in te stesven:

Een schets der zegepraal in 't heetste van den stryd

Doet al de kragten in een moeden arm herleven.

§ Gunstryke Heiland! schiet, ai schiet my vleuglen aan,

En voer myn ziel naar boven;

Leer hoe men naar uw woord zal op de starren gaan,

En in uw Kruistriomph de Godheid eeuwig looven.

'k Wierd menigmaal verrukt

Wen ik begluurde 't werk der zaalge hemelingen,

Of aan de kroonen dagt, die Ge' op de schedels drukt

Van hun, die in uw spoor naar 't hooge Zalem gingen;

Maar al de straalen, die de Godsstad van zich schiet,

Bedwelmen meer myne oogen,

Dan dat zy toonen, wat het hemelheir geniet,

In 't onafmeetbaar ruim der trotsche starreboogen.

§ *Gebed.*

A 3

Ver-

Versterk dan myn gezicht,

Laat my een kruimtje van dien zielevrede smaaken,

Waar van uw tafel zoo volop is toegericht,

En die de gasten doet in liefdevlammen blaaken.

Myn Leeraar! 't zy in uw barmhartig oog niet kwamd,

Dat in myn bespiegelingen

Doorsnuffelen het heil van Zalems burgerstaat,

En in de krachten der toekomstige eeuwen dringen:

'k Bedenk op uw gebod;

En zoek al wandlende in die bovenmaansche dreeven

De dank en eer voor dit onschatbaar heilgenot

Aan uwe vrye gunst met hart en pen te geeven,

Gy hebt de weetlust in myn' boezem ingeplant,

Als 't luisteren in myn ooren,

De school der wysheid bouwt Ge in 't hemels vaderland,

Wat was dan magtiger my derwaarts op te spooren?

'k Ben onbedreven om

In 't zalige gewest der Englen te verkeerren,

En

En 't dal, waar door de weg loopt naar het geestendom,
Doet myn verwarring door zyn donkerheid vermeerren.

Doe my die gunst dan, die Go aan Moles-deedt welcer,
Van Kanaän t'aanschouwen;

Dan zie ik over den Jordaanstroom heen, en keer

In 't leger met een schers dier zalige landouwen:

Dat zal geen kwaad gerucht,

Maar al de zaligheden van uw verbond verspreien;

't Klapwickend Englenhoir zal eumelen in de lucht,

Op 't hemelhoog gejuich der schaterende reien.

* Kom Godgezinde schaar! myn reisgenooten!—sluit

Voor 't ongelooft uwe ooren;

Trek op dit oogenblik alle aardfche kleedren uit,

Een rak van 't vleefch bevekt zou zelfs onze oogren floofen;

Gy weet, al grypt myn hand

De fterkste verwen om het hemelfryk te maalen,

A 4

* Aanspraak aan Godvrugtige lezers.

8 U I T Z I C H T

Dat ik den lofter van dat zalig vaderland
Nog minder treffen kan, dan 't vuur der zonnestralen.
Het minste druifje, dat ooit Edens zon bescheen,
Maakt hier op aarde ons dronken;
Wat stervling schetst naar eisch dan al die zaligheên,
Daar elk de beker wordt van Nectar vol geschonken.
Ai denk uit schroom toch niet
Dat myn vernuft zig zelf' verliest in dichtsteraden,
Wie door de woordenschors 't beloofde heilgoed ziet,
Verwacht geen minder lot uit Gods orakelbladen:
Wie denkt 'er groot genoeg, die aan een liefde denkt,
En zulke gunstbewyzen,
Die 's waerelds bouheer en geduchte koning schenkt,
Om daar zyn grootheid in 't aanschouwen en te pryzen.
De groote Immanuël
Is om geen kopren kroon in 't worstelperk getreden:
Hy trok zyn volk niet uit de kaaken van de hel,
Om hen met hair of py in een woestyn te kleeden.

Geen

Geen heidensch wysgeer, of afgodisch wigchelaar.

Deed ons dees trooftaal leeren;

Neen! Juda zelve moest voorheen in doodsgevaar,

Vol vrees, in 't heiligdom van Afsje verkeeren.

De Vredevorst alleen

Doet thans den grond van 't nieuw Jeruzalem betreden,

Die Godstad, die, aan ons en 't Englenheir gemeen,

Ons t' saam' doet deelen in de zelfde zaligheden.

Wierdt alles 't onze niet met Hem? komt laat ons dan

Onze erfenis beschouwen,

De lengte en breedte zien van 't hemelsch Kanaän,

En wachten op 't bezit met Abrahams vertrouwen.

* Eer onze tong verstyft,

En 't worftlend lichaam in de handen onzer vrienden,

Van alle warmte ontbloot, en roerloos leggen blyft;

Zal onze ziel zich in den arm der Englen vinden.

A 5

O He-

* De ziel zal, eer 't gestorven ligchaam koud is, zig in den arm der Engelen bevinden.

O Hemel ! welk oen heil ! wat staatsverandering

Uit 's doods benauwde banden !

Uit zielangst, vrees, en pyn ; en heftige worsteling,

Aan 's Hemels Ree dus in een oogenblik te landen !

Myn ziel wordt gy verrukt

Daar u 't vooruitzicht zoo kort slegts mag gebeuren !

Wat zult gy dan, zoo dra dit heilgoed u gelukt,

Dat uur, dat oogenblik, niet driewerf zalig keuren !

Schoon myn geloofsoog ooit door suffende ouderdom,

Of zonde mogt verzwakken ;

Of ik in duisternis op 't angstig doodsbed kom',

Daar biddende armen al te ras naar 't aandryk zakken,

* Geen nood ! Gods trouw staat pal :

Zoo 'k in een onweer mogt met schrik ten hemel vaars,

'k Weet dat die donderbui en storm op hooger wal,

Den eersten oeven van dat Godsryk, zal bedaaren.

De

* *Verlof van allerlei Blende.*

De vrêde smaakt allerzoetst na d'allerfelstien stryd:

Het bed na 't langste waaken:

De zon na barte kou: dies zal, o God! die tyd

Aan my veel zoeter dan aan duizend' andren smaaken.

Hier is het worfflen uit,

De koude vloed doorwaad; het taakwerk afgeweeven;

§ De zondenevel, die op aard den throonweg sluit,

Is hier op eenmaal en voor eeuwig weggedreven.

Het doodelyke sap van Edens heilloos ooft

Had my geheel bedorven;

Myn oog van licht, en 't hart van deugden trooft berooft;

Ja 'k was'er eeuwig naar de vloekwet van gestorven

Had Gy my niet geredt,

En my het kruisbloed tot een tegengift gegeven.

Triumph! de jager legt gevangen in zyn net;

De zonde is met het vleesch in 't graf te rug gebleven.

† Triumph!

§ En zonde.

† Triumph! de heldraak legt te schuiften in het stof;

'k Belach zyn razernyen;

Hy spuwt vergeefs zyn vuur naar 't hooge hemelhof,
Dat boven het bereik legt van zyn moordharpyen.

Die heildag is nu daar,

Die 'k van U heb gebeên met heete liefdetraanen.

* Gy zaalge Geestén, die op Gods bevel my naar
Het Parady's geleidt langs deeze hemelbaanen,

Beminde Leidsliên, my in 't strydperk onbekent,

Zyt Gy het die voor deezen,

Beneên de maan, u had gelegert om myn tent,

My daar behoed en in myn droomen onderwezen?

Wat is de Godheid goed!

Hoe waakt haar oog! hoe ver gaan heur getrouwe zorgen!

Wat glans! wat Manna daalt hier op 't verlost gemoed,

Voor stervelingen door het lughttapyt verborgen!

§ De

† En aanvechtingen des Satans.

* Aanspraak aan die Engelen.

§ De wysheid heeft op aard my duizendmaal bekoort;

Daar vlugtte ze uit myne oogen;

Maar hier, hier woond die Schoone; in deeze zalige oord
Is licht; en tyd, en hulp, en onvermoeid vermoogen.

Geen blinkend morgenrood

Schoot in myne oogen ooit bekoorlyker straalen;

Geen hyacinth, geen roos, die 't eerst heur blaân ontsloot;

Geen choor-, geen veldmuzyk, geen klank der nagtegaalen

Verzadigden den reuk, of streelden zoo het oor,

Als hier de wetenschappen

't Godlievende gemoed; dat naar het hoogste choor

Gestadig opklimt langs verhevene eeretrappen.

* Steeds wordt hier 't liefdevuur

Door 't heilig oordeel fel, en felder angeblaazen;

't Verftand voert brandstof aan, en doet van uur tot uur

Het hongurig gemoed op lekkernyen aazen.

Kan

§ *Terftont ontfango de ziel hier meer wysheid.*

* *En liefde tot God.*

Kan 't mooglyk zyn! ik ben in 't zalig Parady's!

Waar is toch d'aard gebleven?

Wat valt de reis my kort! ik hoor! 'k hoor reets de wys
Van een Triumphlied door de geesten opgeheven!

Is hier Mahanäim!

Wat Englenheiren zie ik in die lustwaranden!

Zal hier myn woonplaats zyn! klim, hemelbende, klim,
Zoo geve ik eeuwig aan dat leger hart en handen.

* Wie is die schaaa? zy zyn 't! ik ken ze, die welcer

Van myn gezelschap waren:

Myn kind! vinde ik u hier na zoo veel traanen weer!

Heylryke God! uw lof rolle eeuwig van myn snaaren.

Myn hartevrinden! 'k val

Na zoo veel zwervens weer ten laatsten in uwe armen;

† Nu scheiden wy niet weër in eeuwigheid, nu zal

Ons avondreukwerk niet meer knappen onder 't kermen.

Hier

* Eerst by haar tydgenooten, dat de vrenge niet weinig vermeldert.

† Daar de dienst van God van alle gebrek verloft is.

Hier wordt een arme ryk: hier brandt de lauwe mist:

Hier vlieden de gedagten,

Voorheen zoo lang, van choir tot choir Godsthroomaal in

Met meer dan Arendsvlugt op Cherabyne schachten.

't Geloof heeft ons geleidt,

De zelfverloochening en minzick mededogen,

Belydenis, berouw, en stille lydzaamheid,

Maar bleven aan de poort van deze hemelbogen:

§ De glans verrukt my, die hier elk van u ontving,

Hoe lief zyn my uw thronen!

Geen nydige eerzugt dringt ooit door een sterrekring;

Men zegt dat in uw taal geen woord is om te hoonen.

Deez liefdewaereld brandt

Van dienst, en yver, om malkander te volmaaken;

Calvin en Luter gaan gints verder hand aan hand,

Want Jehuus driften doen geen hemelgeesten blaaken.

* Nu

§ En de onderlinge liefde volmaakt.

* Nu zal myn ziel naar wensch by't alontdekkend licht

In Godgeheimen dringen;

Hier vreeze ik nu niet meer het scheemren van 't gezicht,
De glans der Godheid kwetst nooit oog der hemelingen:

Nu zal ik nader zien

Hoe Vader, Zoon, en Geest bezitten 't zelfde weezen;

Met welke naamen Hen de geesten hulde bien,

En hoe z' in 't morgenlied by 't eerste licht Hen prezen;

Hoe God besluyten kon, of hoe hy overdagt

Het geen Hy selv zou weeren;

Hoe Hy de waereld schiep, en schraagde door zyn kracht,

En hoe zyn vingren dag en nacht 't heelal regeeren;

Van waar de zonde kwam;

En wat het zeggen wil het kwaade toe te laten,

Daar God zoo vlekkeloos het hoog besluit van nam;

En hoe 'k vrywillig Hem beminnen kan, of haaten;

Hoe

* En daar de ziel in allerlei Godgeheimen zal kunnen indringen.

Hoe myn Immanuël, die nimmer was alleen,
 Kon van verlating kermen,
 Wat zielsangst Hem heeft in Gethsemane bestreên,
 Die 't grootste voorwerp was van 't vaderlyk ontfermen.

O God! in welk een zee
 Van diepe wonderen kan hier 't verstand zig baden!

Nu zal myn ziel naar wensch op haar herhaalde beê
 In 't rustloos pryzen van uw deugden zich verzaden.

* 'k Zal in geen spiegel of een duistere rede zien

De trekken van uw wezen,

Maar oog aan oog, en hart aan hart U hulde biên,

Uw deugden zal ik in uw eigen aanzicht lezen:

• Hier wordt te niet gedaan

Al wat ten deele was, 'k zal zonder vlek u kennen,

En onbenevelt op uw glans myn oogen slaan,

Die aan de stralen van uw Godheid zich gewennen.

B

Maar

* *Beschouwende God van aangezichts tot aangezichts.*

Maar schoon uw thronoweg my zoo gunstig openstaat,
 Daar 'k nooit uw licht kan nadren,
 Ten zy de glans daar van weëromstuite op 't gewaad,
 En schoon hier rusteloos uw Geest blyft in de radren,
 Verheve Majesteit!

Gy blyft ver boven al het eindige gezeten;
 Geen zuiver Engendom waar op Ge uw' luister spreidt,
 Veel min eens menschen geest, kan uwe hoogheid meten.
 Wat sterveling nam met zyn handpalm ooit de maat
 Der grondelooze baaren!

Of met een span van 't ruim, dat al 't gestarnt beslaat,
 Of woeg ooit met een schaal hoe zwaar de bergen waren!
 Wiens geest zou dan het diep

Van uw volmaaktheën ooit met zyn vernuft doorgronden?
 Wie weet den omkring van het geen uw almagt schiep?
 Waar is dan 't einde van den Schepper ooit gevonden!

De honger groeit hier met het stadig eeten aan:

Uw wezen en uw gangen,

Waar

Waar ooit het schepzel mag weetgierige oogen slaan
 Verschaffen eeuwig stof voort 't heilige verlangen.

* O waare Immanuël!

Myn Broeder, Heer en God! verlosser van myn leven!

Myn Hoogepriester, en verwinnaar van de hel,
 In u zie ik het beeld des grooten Vaders zweven.

'k Heb met een bevend hart en stamelende tong

Op aarde uw' naam beleden;

Toen ik uw schoonheid voor myn landgenooten zong,
 Hebbe ik verzoening van 't gebrek u afgebeden.

Nu zal ik vlekkeloos,

Bedeelt van ryker licht en vlugger van vermogen,

Uw' naam, die 'k dikwerf tot myn blyde zangstof koos,
 Met uw verlostte kerk eeuw in, eeuw uit, verhoogen;

Die heerlykheid, die Gy als voedsterling bezat,

Eer d' aarde was geboren;

B 2

Doch

* En byzonder den Immannël.

Doch met een klee'd van vleesch en bloed verborgen had ;
Maar weér ontfangen hebt in deze hemelchooren,

Nu God uw groote ziel,

Haar licht en kracht door zyn volmaaktheën deed vermeêren,

En wil dat al wat leeft op 't nedrigst voor U kniel,

En Ge aarde en hemel zoudt in zynen naam regeren.

* Gy zaalge zielen, ai! vermeldt my tot zyn lof

De wisselvalligheden

Van uw volbragte reis door 't ondermaansche stof;

Hoe Gy u van slaverny hebt moedig vry gestreden,

Elk als een oorlogsheld,

Door vuur en water, en door benden zyt gedrongen;

De zonde en waereld hebt gekluifert met geweld;

En zelfs den helvorst zyn' vergiften speer ontwongen;

Of waar gy bukken moest voor 's afgronds list of magt,

En, deerelyk geslagen,

Noch-

* De zalige zielen worden verzogt haar losgevallen te verhalen.

Nochthans op Jezus beê, door Goddelyke kragt,
Een lauwerkrans hebt van het slagveld weggedragen:

Hoe zal ik uit uw mond

God wysheid, almagt, en onpeilbre liefde hooren;

Hoe zal de blyde roem van 't zalig zoenverbond

Niet eeuwig rollen door de hooge hemelchoorer!

* Ik zal Gods vrye gunst en vaderlyke hand

U op myn beurt vertonen,

Hoe hy my heeft geredt in een verleidend land,

Daar snoode Deliaas en felle Nimrods wonen;

Daar elk Gods wetten prees,

Hoe zeer men haatte, die ze zогten te betragten;

Daar God de groothed van zyn' arm aan my bewees

In angst en nood, en in 't geweld van helsche magten:

'k Had d'eeuwigheid van doen voor my, voor my alleen,

Om Jezus naam te pryzen,

B 3

Die

* Met belofte van dat wederom te zullen doen.

Dien vorst des levens, bron van alle zaligheên,
 Wien al het geestendom moet eeuwig eer bewyzen,
 § Wanneer ik Adam zie,
 Wat zal d' Aardsvader my van 't Paradys vertellen,
 Van 's levensboom en vrucht, en snoode hofflang, die
 De jonge waereld fluks ten ondergang deed hellen,
 Wat weg de Godheid hield, na zyn rampzaalge vlucht,
 Met zyn nakomelingen;
 En hoe de Heldraak uyt het stof vloog in de lucht,
 En al de volkren wist ten afgodsdienst te dwingen.
 'k Verlang hoe Noach zal
 Ons all' de wondren van zyn woedende eeuw ontvouwen,
 Hoe hy geyvert heeft, tot God aan hem beval
 Dat ruime zeegewaart tot heul der kerk te bouwen;
 Hoe Gods getergde wraak de hemelsluizen brak,
 En grendelen der golven,

Tot

*§ Verwagende ook eerlang de Aardsvaderen, Propheten, en andere
 groote mannen, Gods wonderen te zullen hooren vertellen.*

Tot dat des aardryks korst gaf loejend krak op krak,
 En 't hemelhoog-gebergt wierdt met den vloed bedolven:

Wal zal my Abraham,

Wat Amrams groote zoon al wonderen doen hooren

Van 's moeders biezen wieg tot hy op Nebo kwam!

Hoe zal hier Davids harp verrukken Zalems ooren!

Men mist het wetboek niet, noch Gods orakelblaas;

Daar zyn Propheeten wonen;

Daar duizend tongen staåg getuigen van zyn daan,

En Gods alwetenheyd, en magt, en trouw vertonen.

* Gy Grooter geeften, die

Bekleed met starrengoud en gloed der zonnestraalen,

Ik met verwondering aan alle kanten zie

Den grond verlichten van deez' ruime hemelzaalen;

Die zoo veel eeuwen God gezien hebt van naby;

Ai! laat uw tong my leeren

B 4

De

* En die geen, welke grooter trap van heerlijkheid bezitten, en langer in het Paradyt gewest zyn, de wetten en zeden welke aldaar plaats hebben.

De taal en zeden van deez zaalge burgery ;
En langs wat wetten God dit Bethel wil regeren ;
 Wat dagen 't zyn, wanneer
Zig all' Godts kinderen rondom den throon vergaren ;
Op welke feesten men des Allerhoogsten eer
Verheft in maatgezag met all' de hemelschaaren ;
Hoe God ontdekkingen van 't ondermaansche doet,
 En Sions worstelingen ;
Of waar de wraak verhoort het roepend martelbloed ,
En 't groot triumphlied doet by blyde Cithers zingen ,
 En hoe men harpen slaat
Wanneer op Aerde een ziel ontwingt de helsche banden ;
Hoe voor- en tegenzang moet rollen op de maat,
En melden Jezus roem door all' de lustwaranden ,
Wat onverbeelbre vreugd zal ons verrukken doen
 Wen 't Godsryk op zal dagen ;
De Draak, noch 't Beest niet meêr op Sions kruin zal woên,
Vernielt, of duizend jaar in keetenen geslagen.

OF

Of 't schaduwryk gewest,

Aan allenkant verlicht door Goddelyke stralen,

Zal over 't Heir, door Gog en Magog voortgepreft,

Op 't end der eeuwen voor het laatste zegepraalen.

Ai! leert my, 'k voel myn hart, ontvonkt door Hemelvuur

Geboeit in minnebanden,

En groeit Godts liefdegloed dus aan van uur tot uur,

Hoe zal zy eeuwig 't hart in hemelmin doen branden.

* Zou deeze Cherub niet

My ook het koningryk der Englen willen leeren?

Den aart, en groote van dat magtig ryksgebied,

En hoe hier Seraphim, hoe Cherubim regeren;

Het wezen, ouderdom, en trappen van gezag

Van thronen, heerschappyn,

Of wat benaming hun regering dragen mag;

En hoe zy door 't heelal aan God hun dienstwerk wyen;

B 5

Wat

* Gelyk van de Engelen haár wesen, eigenschappen en werkzaamheden.

Wat hun verrichting was
 Op onzen aardbol, of in andere waerelddelen,
 Die rollen in hun orde of om dien zelfden as;
 En welke schepsels daar ontvingen Gods bevelen;
 Wat hun te beurte viel; of God hen heeft beproeft;
 Wat loon of straf zy dragen;
 En (schoon misschien een eeu tot zyn verhaal behoeft)
 Wat wondren van Gods hand alom zyn gaégeslagen.

O ja! hy zal gewis
 Dat groot geheimboek wel ontsluiten voor myne oogen,
 En doen my, onvermoeit, en buiten duisternis,
 Gods diepe wysheid zien en eindloos alvermogen.

* Maar wyze Jezus! al wat heerlyk is verdwynt
 By die volzaalge stonden,
 Wanneer Ge in 't midden van dit hemelheir verschynt,
 En spyst op Sions kruin met Engelenbrood de monden.

§ O!

** Maar allerverrukkenst is de blydschap welke spruit uit het onderwijs,
 en de ontdekkingen van Jezus zelvt.*

§ O! mogt ik nooit op Aard'

Dat zielemanna uit uw eigen mond ontvangen,

En was'er slegts voor my cèn Gomer vol vergaert!

Hoe zal ik eeuwig nu hier boeten myn verlangen!

Wien zoude uw glatte tong en Godlyk onderwys,

Niet strelen en verrukken,

All' de akkers zyn bereidt in 't zalig Paradys,

En doornen zyn 'er niet die 't goede zaad verdrukken.

* Nu zal ik by uw licht

De waare reden zien van myn geleden rampen;

En welke wysheid uw getrouheid heeft verpligt

Uw Sulamith met zoo veel smerten te doen kampen.

Hoe menigmaal heb ik met Afaph wel voorheen

My aan dien steen gestoten,

Dat Goddelozen hier een bed van Elpenbeen

Het vet der lammeren, en gunst op gunst genoten,

En

§ Ter regt verstand van het Genadeverbond.

* En doorzigt van alle de schynstrydigheden tusschen de Goddelyke be-
lefsen en loop der waereldsche zaaken.

En, stout op hun geluk,
 Den wierook zwaaiden aan hun volgelopen netten!
 Daar vromen bukten door een' eindelozen druk,
 En daar me U nauylks zag op all' hunn' traanen letten!
 Toen moest ik blind, en met den vinger op den mond,
 Uw heiligheid geloven,
 En worstlen, tot ik ruft by uwe altaaren vond
 In 't uitzien naar myn graf, en uwe komst van boven:
 Hier wordt die strik ontknoopt,
 Dat groot geschilstuk van het puik der oosterlingen,
 Hier toont Gy hoe Gods weg wel krom, maar voorwaarts,
 Het allerwyst verband, en 't heilig end der dingen ^{(loopt:}
 Leert Ge ons hier kennen in den op- en ondergang
 Van 's waerelds heerschappyen,
 Al heeft dat treurtoneel geduurt veele eeuwen lang,
 Het toont Gods glans nu uit te meerder schilderyen.
 De verw daar flegts gespat
 Op losse draaden kon geen duidlyk denkbeeld geven,
 Maar

Maar all' de draaden, voor myn oogen toen beklad,
Zie 'k door uw wysheyd hier ten kunstdapyt geweven.

§ Wat al verborgentheên! wat diepe orakeltaal

Zal hier uw mond ontdekken!

Den toelag van den Draak, en uwe zegepraal,

En hoe uwe Engelen nu noch te velde trekken,

Hoe 't heilwoord word vervult,

En all' de schetsen aan uw kerk voorheen gegeven;

En hoe Gy ze eindlyk in triumph geleiden zult

Ter zalige erfenis van 't onverganglyk leven,

Hoe doet uw menschen min, en onverbroke trouw

De Hemelen weërgalmen!

Waar ik de dreeven van dit Paradys beschouw,

De gronden davren van den lof en liefdespalmen.

† Zoo loopen d'eeuwen af;

Zoo wagt men juichende dien grootsten aller dagen,

Waar

§ En van veele anders voorledens en toekomstige Godgebeisnen.

† In het genot deezes zaligheden brengt de afgescheide ziel den ryd door tot dat

Waar op het sterfelyk deel zal stappen uit het graf,
Om d'overwinningskroon op 't blinkend hoofd te dragen.

Myn God, met welke vreugd zal 't ruime hemelrond

Die blyde boodschap hooren!

Dat nu gekomen is die zaalge morgenstond,

Die dag ter zegepraal van God en mensch befchoren.

† Het hemelheir vergaert,

Men voert bazuinen aan, en luiten en cymbaalen;

De benden worden op hun rang en plaats gefchaart

Om koning Jezus en zyn bruidkerk in te halen;

§ De zielen dalen naar hun oude woning neêr

Om zich in 't nieuw te kleeden

En voor het aangezicht van 's waerels Opperheer,

Hun Borg en Goël, bly de vierfchaar in te treden:

* De laatste vyand bukt,

Dien aartstyan, die my en zoo veel lieven vrienden

Met

† De doorluchtige oordeeldag verschynt, welke haar geluk niet weinig zal vermettêren zoo

§ Door de opstanding van en vereeniging met haar vernieuwd ligchaam.

* Dat onsterfelyk zyn zal.

Met yfren vuisten had in 't aaklig graf gedrukt,
 Zal de overwinnaar aan zyn wagenassen binden:
 't Gerichte zet zich, en de Held stapt op zyn' throon,
 Gekroont van zonnestraalen:
 Hoe beeft dat vloekgespan, en knielt voor 's menschen zoon,
 Dat eens dorst roepen dat zyn bloed op hen mogt dalen,
 All' de Engelen vallen neer,
 De duivlen sidderen voor zyn vuurvlammige oogen:
 En aard, en hemel doen Hem hulde als Opperheer,
 Uit schrik of eerbied op zyn voetbank neêrgebogen.
 Fluks daalt het legioen der lyfstrawanten af,
 Die, kennende hun vrienden,
 Het koren, wannen uit het levenloze kaf,
 En 't onkruid uit de tarw ten vlam in buslen binden.
 * Nu dondert uit zyn mond
 Die vloek! die alles aan zyn linkerhand doet beven:

En

* Als door de geheele ondergang der vyanden en haare openbaare roeg-
 vaardiging en invoering in den derden Hemel.

En zyn verlosse kerk wordt van dit waereldrond
Op vlugge wicken van de winden opgeheven.

† O levensvorst! o groot verwinnaar van de dood!

Hoe zal ik u ontmoeten!

Hoe zal myn mond, die gy verhoort hebt in den nood,
De tekens kussen van uw' kruisdood in uw voeten!

§ Hoe zal het heilig zaad,
Verrukt door blydschap, voor de hemeltent vergaëren!

Zie ik niet Mirriäm, die op den trommel slaat!
En David aan het hoofd van duizend harpenaaren!

Wat al omhelzingen! hoe krielt het hemelhof!

Wat reine liefdekussen!

Wat vreugd! malkanderen, verrezen uit het stof,
Te zien, om 't brandend hart in Jezus roem te blussen.

Den Heiland zelve straalt

De blydschap van 't gemoed uit zyn menschlievende oogen,

Nu

† Daar het gezicht van Jezus

§ De algemeene blydschap

Nu hy de kroonen deelt, naar ieders werk bepaalt;
 En al die tranen van zyn Bruidkerk af mag droogen.

* De groote Godsftad van het eeuwig hemelyk

Wordt voor dit heir ontfloten:
 Wat ziet het menfchlyk oog hier wonderen te gelyk!
 Wat ftoffen! om den roem des Bouwheers te vergrooten.

Laat Nimrods wonderftad,
 Het hondertpoortig Thebe of Thirza zich beroemen!

Al wat Perfepolis, of 't ryke Tyrus had,
 Is by het minft gebouw van Zalem niet te noemen.

Wat is de Tempel van den grooten Koning dan!

Waar toe, al wat faphieren,
 Wat Diamant, Granaat, Turkois, of Jaspis kan,
 Gevat in zonnegoud, met glans en pracht, verfieren,
 Gods hand hier bragt by een,
 Om 't Goddelyk paleis in 't groot heelal te wezen,

C Ver

* En de Heerlykheid der Goddelyke woning hadt verrukken zullen.

Ver boven zon en maan, in 't ryk der eeuwigheên,
Op dat zyn lafter daar gezien wierde en geprezen.

* Wat zyn hier wooningen in 't Vaderslyke huis

Bereid door Jezus handen!

Hier doet zyn heerlykheid, die Hy ontfing voor 't kruis,
Al d'oogen schitteren, en al de herten branden.

§ Hoe ter zal hier 't gezicht,
Hoe ver 't vernieuwd gehoor Gods wonderen zien en hooren!

† Geen slaapzucht, duisternis, of zwakheid zal het licht,
Of klanken, immer in 't verheerlykt ligchaam slooren.

Het aardfche en logge bleef in 't padermaanfche dat :

Dan stappe ik op de winden,

** 'k Zal vlaggen van het licht, waar God my zenden zal,
Op zyn bevelen aan myn voeten kunnen binden.

Hier zal my Salomon,

Daar David, ginter weêr de groote Tharzer leeren,

Of

* En zy in het bezit zal gesteld worden van de plaats, welke door Jezus haar bereid is.

§ Zullende het verheerlykt ligchaam begaast wezen met veel groter vermogens,

† En verlost van alle gebrek,

** Begaaft met de uiterste vluheid om Gods bevelen uit te voeren, of zig te bewegen by groote Koningen, Propheten, of Apostelen om hunne uitmuntende gaven te hooren.

Of zy, die ik hier om laag van yer flegts volgen ken,
 Maar daar ik eenwig nu zal floorloos mên verkeeren;

* 't Zy, dat wy statelyk der Godheid hulde biên,

Haar deugden overwegen,

‡ Of gaan van star tot star, om God alom te zien;

Op 't wyd toneel dat wy ter wandelplaats verkregen;

Of daalen jaager neêr

Op d'aarde, door het vuur gelouterd en herbooren,

Om aan den Schepper daar te geeven schuldige eer,

Waar toe 't vermogen door de zonde was verlooren,

En meeten welken snoer God trok om 't aardryk heen,

Den afstand van de poolen;

Met welke lynen Hy de bergen heeft besneên,

En wat al wonderen 'er in den afgrond schoolen.

'k Zal met den Behemot,

Den Leeuw, den Tyger, en den Leviathan speelen;

C 2 Ri-

* Of met hem God statelyk te aanbidden.

‡ Of de wonderen van Gods grootheid in het scepfel te beschouwen, 't zy in eene der Planeten, of op den voorigen bewoonden Aardkloot.

Rivieren, bronnen, zeën en meiren zullen tot
Gods lof haar scepſelen ter beſchouwing mededeelen:

Wy zullen wandlen door de dichtſte boſſchen heen,
En dorſte zandwoeſtynen;

Maar, 't zy we in dalen, 't zy we op ſteile bergen treên,
Alom zal God ons in de ſcepſelen verſehynen.

Het al doornufflend oog
Zal meer dan Adam in 't verband der wezens dringen;
En 't ruſteloos gemoed ſtaâg vliegen naar om hoog,
En eindigen in God met zyn beſpiegelingen.

Maar levert Afrika byzondere wondren uit;
En elk der waerelddeelen;

O God! wie weet wat kring het ganſch heelal beſluit!
En waar, en welk een heir 'er paſt op uw beveelen!

Schonk eens Pythagoras
Zyn offer hondertmaal vermeerdert aan de Goden,
Toen hy een nieuw bewys in 't groot natuurboek las,
Dat in de wiſkunſt hem tot hier toe was ontvloten.

Wat

Wat milde wierook zal het dankbare gemoed

Der Godheid hier vereeren!

Daar 't nu met wetenschap en wysheid wordt gevóódt;

En yder dag en uur, wat nieuws, wat groots, mag leeren.

Hoe zielvermogend bly

Wordt dus elk oogenblik der eeuwigheid gesleten!

§ Geliefde Boezemvriend! Godvruchte SCHUTTE! wy,

Wy zullen Elams golf en Paran nader meten;

En hoe God Israël van Mara heeft geleid

In Moabs vlakke velden:

Wy zullen gaan daar Job zyn gulde lydzaamheid

En Godvrucht in 't geschil deedt met zyn vrienden gelden.

Wat zal 't dien Oosterling,

En zyn gezelschap, stil en rein genoeg en geven,

Als gy hun melden zult, hoe dat hun twistgeding

Een groot gedeelte van 't vermaak was van ons leven!

E E N I

En

§ Besluit. Aan den zelfden Heer, aan wien het was opgedragen.

En zy des oopening van hun gedachten doen:

Daar zullen wy niet scheiden ;
 Daar zal uw wyze tong myn grestige ooren voèn,
 En we eeuwig by de bron van 't levend water weiden.

De trotste schildery

Van 't ondermaansche moet dit smertelyk opschrift draagen

MYN HEERLYKHEID EN ZYN GEDAANTE GAAT VOORBY,
 Maar boven deze schets, en wat uw oogen zagen

Van 't zalig Kanân, moet met gulde lettren staan,

ZOO ZULLEN WE ALTOOS WEZEN.

O God! gun ons in nood daar op het oog te slaan ;
 Leer ons voor niemand dan voor U alleen te vreezen :

Dat uwe liefde ons dring',

Dat ze onze harten vulle, en rolle uit onze monden ;

Tot dat wy by U zyn, en zien hoe we onderling
 Nog minder dan de helft van dit geluk verstonden.

E I N D E.